

Évközi 12. vasárnap

Gal, 3,26-29

„Nincs többé zsidó vagy görög...”

²⁶Hiszen az Isten fiai vagytok a Jézus Krisztusba vetett hitben.
²⁷Mert mindannyian, akik megkeresztelkedtetek Krisztusban, Krisztust öltöttétek magatokra. ²⁸Nincs többé zsidó vagy görög, rabszolga vagy szabad, férfi vagy nő, mert mindannyian eggyé lettetek Krisztus Jézusban. ²⁹Ha azonban Krisztuséi vagytok, akkor Ábrahám utódai is, s az ígéret szerint örökösök.

Az „Isten fiai” kifejezés – amelyet az Újszövetségből leginkább csak egyes számban Jézus Krisztusra alkalmazva ismerünk – 16-szor fordul elő a Bibliában. Az egyik legkülönösebb idézet Jób könyvében található: *„Egy napon az történt, hogy az Isten fiai fölkerekedtek, és az Úr elé járultak. A sátán is megjelent köztük”* (1,6), de Izrael fiait is nevezik az élő Isten fiainak (Oz 2,1). De még ennél is fontosabb, hogy a boldogság-mondások között is szerepel a kifejezés: *„Boldogok a békességben élők, mert Isten fiainak hívják majd őket”* (Mt 5,9). Eszerint azok, akik mélyebben megértik az evangéliumot, számot tarthatnak az Isten fiai címre. Pál igehirdetésében másutt is szerepel, például Athénben, az Areopáguszon mondott beszédében: *„Ha tehát az Isten fiai vagyunk, nem szabad azt gondolnunk, hogy az istenség aranyhoz, ezüsthöz, kőhöz vagy a művészet, az emberi elme valamilyen alkotásához hasonló”* (ApCsel 17,29). A római levélben Pál azokat nevezi Isten fiainak, akiket az Isten Lelke vezérel (Róm 8,14), őket a hitben megvalósított szabadság jellemzi (Róm 8,21).

Így jutunk el a galata levélhez, amelynek kijelentése világossá teszi, hogy a Jézus Krisztusban vetett hit teszi a híveket Isten fiává (Gal 3,26). Itt a „fiú” szó analóg értelemben azt az élet- és szemléletközösséget fejezi ki, amely a fiú és apja között szokott lenni. Ez az állapot egyben azt is jelenti, hogy képesek túllépni a nemzeti, nyelvi, családi, sőt a nemi adottságokból adódó szemléleten. Az ősegyház általános tapasztalata volt, hogy a különböző nyelvi, szociális és kulturális csoportokhoz tartozó hívek békében megfértek egymás mellett. A rabszolgák és uraik egy közösségben voltak, ahol a rabszolgák – akár felszabadították őket jogilag, akár nem – szabadnak érezték magukat. Az egymás ellen harcoló nyelvi csoportok is fel tudták oldani ellentéteiket, de az istenfiúság érzésének hanyatlásával ismét előlépett a nyelvi azonosság kérdése. A középkori nyugati egyházban ennek az egységnek a művelését szolgál-

ta a latin nyelv és az egységes latin nyelvű kultúra. A nemzeti nyelvek ébredésének időszakában azonban világossá vált, hogy a hitben elnyerhető egységet nem lehet helyettesíteni kulturális, nyelvi egységgel. A latin nyelv egyeduralma megszűnt Európában, de az egyházak egysége, a hívek egysége továbbra is megmaradt. Sőt nemcsak a nyelvi, hanem a kulturális határokat is átlépte a kereszténység, és pl. olyan erős vallási gyökerekkel rendelkező közösségekben, mint az indiai, képes működni a hívők lelki egysége.

Ma már azt tapasztaljuk, hogy a nagy közösségalkotó egységek – mint a nemzeti nyelv vagy a hazaszeretet – erősen korlátozva fejtik ki hatásukat. Azok, akik nyelvtani értelemben egy nyelvet beszélnek, nagyon különbözőképpen gondolkodnak. Akik pedig egy országban élnek, nem lelkesednek a közös haza iránt. Az egy nyelvet beszélő emberek vagy az egy földrajzi helyen élő népek ugyanis nagyon különböző világnézetet és értékrendszert fogadnak el. Sok esetben ízlésből, életmódból adódó feszültségeket teremtenek, és küzdenek egymás ellen. Sőt – bár Európában már régen megszűnt a rabszolgaság – a gazdagok igyekeznek olyan kemény kontroll alatt tartani szegény munkásaikat, mintha azok rabszolgáik lennének, és nemcsak a munkaerejüket, hanem a testüket is megvásárolták volna. Így a bántó feszültségek miatt sokan nem is tudják, hogy Isten fiainak szabadsága után kellene sóhajtozniuk. Ha az emberi személy Istennel mély kapcsolatba kerül, képes lesz embertársa felé is kitérődni. „*Boldogok a békességben élők, mert Isten fiainak hívják majd őket.*” A hívők képesek megvalósítani ezt a társadalmi és emberi békét az egymással és környezetükkel való kapcsolatukban. A szabadság démonától vezetett társadalom a vallást és a hitet mint valami régmúltból itt maradt nyűgöt veti le. Pedig ha az – érthetően szabadságra éhező – emberek Isten fiainak szabadságával próbálkoznának (ami a felelős istenhívők sajátja), olyan lehetőséget fedeznének fel a békés egymás mellett élésre, amit már egy-két évszázada igyekeznek végleg elfeledni. Mindannyian vágyunk arra, hogy a népek és a kultúrák, sőt még a vallások is békében éljenek egymás mellett. Ez az Isten feledésével lehetetlen, csak „Isten fiai” képesek ezt megvalósítani.